

מסורת הש"ס

(א) [לשון דמקן ז"ע דאין זא
משנה לכך ז"ל דתניא],
(ב) חולין קו. ע"ש ז"ע,
(ג) [צע"י ליתא],

גליון הש"ס

- ג' פשיטא מלמול
דרבנן. וכן הוא יצמות ד'
כ ע"א וזע"ג:

- הגהות הב"ח**
(גמ' אפשר בחולין ויטא. ג"כ פי' הא' אמר היכא דאפשר ולין דכ"ע לא פליגי ידן ליה הא פשיטא ומאי מא לאשמועינן: (ג) שם

מ לא אשלים ליה כיסיה
 יל ר"מ אוחזיה בבדא

- בריה בי קברי לאצוה
ההוא גברא ברישיה.
מחי ליה צחלמיה כו'

אמר לו' אמר ליה חלמא לו':

- שם משכוהו ועיילוהו
ועתה אשקויה חמרה
טלפתי לאפסמיה:
שם ואזינו סרומות
בז מונחת לו בין
ירכומיו ומהלך:
-
- הגהות מהר"ב
רנשבורג**
- גפ' מים ראשונים
ומלו בשכר חמר. כ"ג עיין

ש"י ועיין בדברי תב"י
דמ"ד ת"ח תנ"י:

.179067

מוסף רש"י

- ויבדלו בשר חזיר
 ויהי חנוני ישראל מוכר
 בשר שחוטס לישראל ומבשל
 אכלם וכשעמד סוככים
 בחמטו מחבילי בגלות,
 אז יהודי אחד לאכול
 נטל דיו וכבצור
 שפזר סוככים הוא
 אכלו בשר חזיר
 (חזקוני)
 רוח רעה שורה
 יורו ומשפך אדם שורה
 יליו ודורבנו (חזקוני נחם).

יום הכיפורים פרק שמיני יומא

פד.

עין משפט
נר מצוה

ע"ה א"מ פ"ב מה' שבת
הכלה ה' סתם לאחין סה
טו"ע א"מ פ"ב מה' שבת
ספ"ג:

לעו רש"י

פסטי"ש חולדה.
בב"ל [פסטי"ש].
נזנה של כפר או זב.
פסטי"ש ספ"ג.
אשכנזי"ל.
דלקת שקיפה.
בר"ן מל"ט.
דלקת שקיפה מוגלית.

רבינו חננאל

ועד א"ר מתא בן חרש
החושש בפיו מטילין לו
סם בשבת מפני שהוא ספק
נפשות וכל ספק נפשות
דוחה את השבת. ר' יוחנן
חש בבפסטי"ש פ"י כבא
השנים, עבדא ליה הדיא
מטרידנא סמא וי"ט חמישי
וערב שבת, א"ל בשבת
מאי, אמר לה לא צריכת,
ואי אצטריכנא מאי,
אמרה ליה אישבע לי
דלא מנלית, אישבע לה
אלחי ישראל לא מנלית,
והוה נקוט בליבה בשבת
שבעתי דלעמו ישראל
מנלית, ובתר דאודעה
ליה, אודעה הוא דלא
הוה לך, שבעתי אלא
דלא מנלית לאחרי ישראל
אבל מנלית לעמו ישראל.
א"ל ר' חייא בר אבא
לר' יוחנן כמאן כר' מתאי
בן חרש דשרי להטיל
סם בפיו בשבת, א"ל
ר' יוחנן בחחוושש בפיו
מטילין לו סם בשבת דברי
הכל הוא ולא באחרת
שחולקין. נימא מסייעא
ליה לר' יוחנן הא דמתיא
מי שאחזו ירקון מאכילין
אותו בשני חזרו, מי
ששבו כלב מאכילין אותו
מזכר כבד שלי, וחחוושש
בפיו מטילין לו סם בשבת
דברי ר' מתאי בן חרש,
וחכ"א באלו אין בהן
מישום רפואה, באלו לאו
למעוטי סם, דסם אית ביה
רפואה, ורחי לא למעוטי
הקוה הדר לסרוכני, ולא
עמדה.

הבי נמי מסתברא שלשה דברים ב'. ריב"א ל"ג הכי נמי מסתברא
אלא הכי גרים תא שמה שלשה דברים משום דמתיא אולמיה
דהא מהא דאיתי כבד וגרלה לי דשפיר מייתי דברייתא קמיתא לא
מייתי צה מקיז דם לסרוכני ולהכי הו דוחק הא דמוקמין למעוטי

מקיז דם לסרוכני מה שלא הוזכר צה
אלא מהא מייתי שפיר מאי לאו באלו
אתרמי דסיפא דסליק מינה קאי
ולמעוטי מקיז דם לסרוכני דקא
מי רישא ולי (שמה) משום דנכל
דוכתא נשאר הכי נמי מסתברא
בשני און למוחקו דצפרק קמא
דקדושין (פ"ו) גבי מעשה (ס) צמדוי
אחד) י"ט הכי נמי (ס) [מסתברא] שאינו
נשאר וצפרק הוזה (בבא מיעא דף
מו: ס) י"ט [ג"כ] הכי נמי מסתברא
שאינו נשאר בשמעתא דמעטע און
נעשה מליפין לפירוש רש"י: ^א

אלא
צבאות אמן אמן סלה ונשלחניהו למאניה ולקברניהו כי קברי (ס) עד
תריסר ירחי שתא ונפקניהו ונקלינהו בתנורא ונבדרינהו לקטמיה אפרשת
דרכים והנך תריסר ירחי שתא כי שתי מיא לא לישתא ביה בגובתא
דנחשא דילמא חזי בבואה דשריא וליסתכן כי הא (ס) דאבא בר מרתא
הוא אבא בר מנוימי עבדא ליה אימיה גובתא דדהבא (ס) ועוד אמר
ר' מתאי: "ר' יוחנן חש (ס) בצפינא אול גבה דההיא מטרינא עבדא ליה
מלתא חמשא ומעלי שבתא אמר לה בשבת מאי אמרה ליה לא צריכת אי
מצטריכנא מאי אמרה ליה אישבע לי (ס) דלא מנלית אישבעת לאלהא
דישראל לא מנליתא נפק דרשה בפירקא והא אישבעת לה לאלהא דישראל
לא מנליתא הא לעמו ישראל מנליתא והא איכא חלול השם דמנלי לה
מעיקרא מאי עבדא ליה אמר רב אחא בריה דרב אמי מי שאור שמן זית
ומלח רב ימר אמר שאור גופיה שמן זית ומלח רב אשי אמר משחא דגרפא
דאוואז אמר אביי אנא עבדי לכולהו ולא איתסאי עד דאמר לי ההוא טייעא
אייתי קשייתא דויתא דלא מלו תילתא וקלינהו בנורא אמרא דחרתא וארביק
בבכי דריה עבדי הכי ואיתסאי ממאי חזו מחמימי חמימי דחימי ומשיורי כסא
דהרסנא ומאי סימניה כד רמי מדי בבכיה ואתא דמא מבי דרי רבי יוחנן כי חש
בצפינא עבד הכי בשבתא ואיתסי ורבי יוחנן היכי עביד הכי אמר ר"נ בר
יצחק שאני צפינא הואיל ומתחיל בפה וגומר בבני מעיים אמר ליה רב חיאי
בר אבא לר' יוחנן כמאן בר' מתאי בן חרש דאמר החושש בפיו מטילין לו סם
בשבת א"ל שאני אומר כזו ולא באחרת לימא מסייע ליה מי שאחזו ירקון
מאכילין אותו חמור מי שנשכו כלב שומא מאכילין אותו מחצר כבד שלו
והחושש בפיו מטילין לו סם בשבת דברי ר' מתאי בן חרש וחכ"א באלו אין
בהם משום רפואה באלו למעוטי מאי (ס) מאי לאו למעוטי סם לא למעוטי מקיזין
דם לסרוכני ה"נ מסתברא דתניא שלשה דברים א"ר ישמעאל בר' יוסי שישמע
משום רבי מתאי בן חרש מקיזין דם לסרוכני בשבת ומי שנשכו כלב
שומא מאכילין אותו מחצר כבד שלו והחושש בפיו מטילין לו סם בשבת
וחכ"א באלו אין בהן משום רפואה באלו למעוטי מאי מאי לאו אתרתי
בתרייתא ולמעוטי דרישא לא אתרתי (ס) דרישא קמיתא ולמעוטי דסיפא
תא

כלב שומא מאכילין אותו מחצר כבד שלו והחושש בפיו מטילין לו סם בשבת וחכמים אומרים
למעוטי מאי לאו אתרתי בתרייתא ולמעוטי דרישא לא אתרתי דרישא ולמעוטי דסיפא:

מ"פ

למעוטי דבדר הנורק. למ"ד רוח רעה שורה עליו לא יקרב
אלו להרגו בידים אלא זורק בו חץ או סבין והורגו: דחייף צי.
המתחבבין זו: דניס לוי. שהכלב נושכו: נישלה למאניה. יפשיט
נגדיו: משכא דאפא. הוא הצבוע וכלע"ו פוטוי"ש: דאפא דיכרא.

צבוע זכר: צבוסא דנחשא. על ידי
קנה של נחשת: דילמא חזי לצבוסא
דשה. שקפן מן הכלב עליו ומסתכן:
צפידנא. חולי השיניים והמניס
ומתחיל בפה וגומר בצני מעיים
ומסכן הוא: מערוטא. נכרית היטה:
עבדא ליה רפואה חמשא ומעלי
שפא. יוס ה' בשבת וע"ש: והאיכא
חלול השם. שהיא קבורה שעבר על
שבעות: דמגלי לה לא מעיקרא.
ומהיא שעמא גלי לה לא בשבעתי
לך כי קך אתרתי: משכא דגדפא
דאחא. שומן מוח עמם קטן שגדפא
כנף העוף שקורין כח"ל סכה אחר
על דעיו: קשישא דוסי. גרעמי
זמנים: דלא מלו סילפא. שלא הביאו
שליש: אמרא דחפא. על מר חדש
שקורין פשו"ר: ודיקן בכני דדרי.

הדנך בשורת השיניים: מחאי הוי.
על ידי מה בל החולי הזה: מחמימי
חמימי דחיטי. האוכל פת חמה יותר
שקורין פשו"ר: ודיקן בכני דדרי.
הדנך בשורת השיניים: מחאי הוי.
על ידי מה בל החולי הזה: מחמימי
חמימי דחיטי. האוכל פת חמה יותר
שקורין פשו"ר: ודיקן בכני דדרי.
הדנך בשורת השיניים: מחאי הוי.
על ידי מה בל החולי הזה: מחמימי
חמימי דחיטי. האוכל פת חמה יותר
שקורין פשו"ר: ודיקן בכני דדרי.
הדנך בשורת השיניים: מחאי הוי.
על ידי מה בל החולי הזה: מחמימי
חמימי דחיטי. האוכל פת חמה יותר
שקורין פשו"ר: ודיקן בכני דדרי.

יקון. חולי שפניו מוריקות: הכי
גרסין וחכמים אומרים באלו אין
בהם משום רפואה באלו למעוטי מאי
לאו למעוטי סם. והכי קאמר ליה
בשמים הראשונות אין זו רפואה
גמורה לעבור עליהן דבר תורה
ולמעוטי סם דיש בו משום רפואה:
לא למעוטי מקיזין דם לסרוכני.
בשבת לעולם אכולי הק פליגי ומאי
באלו משום דשמעיה לר' מתא דאמר
אכתי אתרתי: לסרוכני. חולי ששמו
אשכנזי"ל הוא ב"ן מלגט וזההיא
מודה ליה: ס"ג הכי נמי מסתברא
דמתיא שלשה דברים אמר רבי אלעזר
בן עזריה משום ר' מתא בן חרש

מקיזין דם לסרוכני בשבת ומי שנשכו כלב
שומא מאכילין אותו מחצר כבד שלו והחושש בפיו מטילין לו סם בשבת וחכמים אומרים

(א) [בס"א: דריכרא],
ס [שבת קבל: ימות קב:
ניסין ס: מריק ס: א],
ג ע"ז מה, (ד) [נ"ל ונ"ל],
ס רש"י, (ו) [וסס ד"ה:
ופס"י, (ז) [וע"י חס' וחס'
י. ד"ה דקא ממ'.

תורה אור השלם

1. בי בצל החקמה בעל
הקפה ויתרון דעת
החקמה תורה בעליה
קהלת זי

הגהות הב"ח

(א) גבי מאי מקמיה
נישלה מאניה ובשריה
קמיה ונירית ובי הא
דבר הנה ציה דיי
כי שמינה למאניה
ושדי קמיה וריתא אחר:
(ג) שם וקברניהו כי
קברי בפרישת דרכים
עד תריסר ירחי שתי
לבתר הכי נפקניהו
ונקלינהו: (א) שם נוסחא
דדכא ואחסי ועוד:
(ד) שם לי מטרינא מאי
אמרי ליה אישבעת לי
לאלהא דישראל דלא
מנלית אישבעת לה לאלהא
דישראל לא מנלית גליא
ליה נפק דרשה כי לאלהא
הא לעמו ישראל מנלית:
(ה) שם למעוטי מאי לאו
כ"ל וק' מאי מתקן:
(ו) שם לא אתרתי קמיתא
כ"ל וק' דרישא מתקן:
(ז) רש"י ד"ה ור' יוחנן כי
מתקן ע"ז, ר"ב ע"ד דף
כז ע"א: (ח) הוב' ד"ה
י' וט' מעשי צמדוי אחד
י' ה"י מסתברא ופ"י
נשאר במוסקנא ופ"י הוב'
נמי י' י' מסתברא:

עו א מיי פ"ב מלכות שנת
השנה ב שנת תש"ס
שנת תש"ס פ"ב מלכות שנת
השנה ב שנת תש"ס

עו ב מיי פ"ב מלכות שנת
השנה ב שנת תש"ס
שנת תש"ס פ"ב מלכות שנת
השנה ב שנת תש"ס

עו ג מיי פ"ב מלכות שנת
השנה ב שנת תש"ס
שנת תש"ס פ"ב מלכות שנת
השנה ב שנת תש"ס

רבינו חננאל

ואסיקאנא אלא למעוטי סם.
אמר ר' אשי ממונתין.
נמי שמעת לה, מרלא קמני.
נמי ששבעת כלב שוטה אין
מאכילין אותו מוצא כבד
שלי, והתשובה בפניו אין
מלין לו סם שבטת, ור'
מחא בן חרש מחר בשביתו.
אלא כמי ששבו ככל שוטה
פליגי ובהא לא פליגי, ש"מ

במסילין לו סם שבטת לא
פליגי ש"מ. וכל ספק נפשות
דוחה את השבת, ונתיא מחמין
לו חמין לחולה בשבת בין
להשקותו בין לנהננו, ור'
ואין אומרים ומתן היום
שמה יכיראו חליל את
השבת, בלא מחמין לו סד.
וספק דוחה את השבת, ולא
ספק כשבן זו אלא ספק שבת
אחרת, ואין אומרים יעשו
דברים הללו על ידי גורם
ולא על ידי קטנה אלא על
ידי גדולה וישראל, ואין עושין
דברים הללו לא על ידי גורם
ועל ידי קטנה, אבל מוטעין
לדעת אחרת, ח"י מפקחין
פקוח נפש בשבת והורו
היה זה משבות ואין צריך
ליטול רשות מבית דין, כיצד,
ראה הנהגה נפל ליום פורס
מיד מצוה ומעלהו [ואע"ג]
דבריו כוונתו, ונתיא שיהא תינוק
נפל לבד עוקר חוליא מיד
בשבת ומעלהו, ואע"ג דקא
עביר דרגו, וכן מי שראה
שנעלה דלת בפני תינוק
שוברא ומציא התינוק,
אע"ג דשקול לא בשויתנא.

מכבין ומפסיקין מפני הדליקה
בשבת, ובכל אלו כולל הורו
היה זה משבות ואין צריך
ליטול רשות מבית דין.
והשולמין את הורו משבות
היה זה משבות ואין צריך
ליטול רשות מבית דין, כיצד,
ראה הנהגה נפל ליום פורס
מיד מצוה ומעלהו [ואע"ג]
דבריו כוונתו, ונתיא שיהא תינוק
נפל לבד עוקר חוליא מיד
בשבת ומעלהו, ואע"ג דקא
עביר דרגו, וכן מי שראה
שנעלה דלת בפני תינוק
שוברא ומציא התינוק,
אע"ג דשקול לא בשויתנא.

מכבין ומפסיקין מפני הדליקה
בשבת, ובכל אלו כולל הורו
היה זה משבות ואין צריך
ליטול רשות מבית דין.
והשולמין את הורו משבות
היה זה משבות ואין צריך
ליטול רשות מבית דין, כיצד,
ראה הנהגה נפל ליום פורס
מיד מצוה ומעלהו [ואע"ג]
דבריו כוונתו, ונתיא שיהא תינוק
נפל לבד עוקר חוליא מיד
בשבת ומעלהו, ואע"ג דקא
עביר דרגו, וכן מי שראה
שנעלה דלת בפני תינוק
שוברא ומציא התינוק,
אע"ג דשקול לא בשויתנא.

אלא בגדולי ישראל, ואפי' היכא דאפשר נזכרי מזה דאסור
שמה יתעצל הנכרי ולא יעשה ויבא לידו סכנה:
מכבין ומפסיקין בפני הדליקה, מימה לי דהוה ליה זו ואין
צריך לומר זו כיון דאפי' לכווי שרי כ"ש להפסיק א"י

אפי' לאמחי כלס דרך רשות הרבים
והפסיק בן דס"ד אמינא דווקא
לכווי שרי אכל כולי האי להביא
כלס דרך רשות הרבים מליאס מים
דאיכא מרמי הולאה והנסה וגרס
כינאי ועוד ס"ד אמינא כינאי שרי
טפי שהא דרור יומר שילא אכל
להביא כלס דילמא קודם שזינאס
תעצור הדליקה ונמלא שמילא שנת
שלא לזוך קמ"ל: **הא דפרוש**
בולחו הא דפרוש מקצתייהו, וראה
לפרש דפרוש כולוה לחצר אחרת
ויאלו גס משס ולא ששאר צהס עד
אחד שנפלא עליו מפולת דאי פרוש
לחצר אחרת ולא יאלו משס מה לי
מקצתייהו שלא פירש מכלן לזוהא
חצר אחרת אלא אחד:
ולפסק

אמרו אלא אפילו ספק שבת אחרת היכי דמי כגון דאמרוה לחמניא יומי ויומא
קמא שבתא מהו דתימא ליעכב עד לאורתא כי היכי דלא ניהול עליה תרי
שבתא קמ"ל תניא נמי הכי **מחמין** חמין לחולה בשבת בין להשקותו בין
להברותו ולא שבת זו בלבד אמרו אלא לשבת אחרת ואין אומרים נמתיין לו
שמה יכיראו אלא מחמין לו מיד מפני שספק נפשות דוחה את השבת ולא ספק
שבת זו אלא אפי' ספק שבת אחרת ואין עושין דברים הללו לא ע"י גורם
ולא ע"י [וא] כותיים אלא ע"י גדולי ישראל ואין אומרים יעשו דברים הללו אלא
ע"פ נשים ולא ע"פ כותיים אבל מצטרפין לדעת אחרת ת"ר: **מפקחין** פקוח
נפש בשבת והורו ה"ז משובה ואין צריך ליטול רשות מב"ד הא כיצד ראה
תינוק שנפל לים פורש מצודה ומעלהו והורו ה"ז משובה ואין צריך ליטול
רשות מב"ד ואע"ג דקא ציד כוורי ראה תינוק שנפל לבד עוקר חוליא
ומעלהו והורו ה"ז משובה ואין צריך ליטול רשות מב"ד אע"ג דמתקן
דרגא ראה שנעלה דלת בפני תינוק שוברא ומציאו והורו ה"ז משובה
ואין צריך ליטול רשות מב"ד ואע"ג דקא מיכין למיתבר בשפי' מכבין ומפסיקין
מפני הדליקה בשבת והורו ה"ז משובה ואין צריך ליטול רשות מב"ד ואע"ג
דקא ממכין מכוכי וצריכא דאי אשמועינן ים משום דאדרכי והכי אול ליה אבל
בור דקא יתיב אימא לא צריכא ואי אשמועינן בור משום דקא מיבעית אבל
נעלה דלת אפשר דיתב בהאי גיסא ומשביש ליה באמגוזי צריכא: מכבין
ומפסיקין: למה לי **דאפי'** לחצר אחרת אמר רב יוסף אמר רב יהודה אמר
שמואל ילא הלכו בפקוח נפש אחר הרוב **היכי דמי** אי נימא דאיכא תשעה
נפשות להקל אלא דאיכא תשעה כותיים וישראל אינהו **(אלא)** פלגא ופלגא **"ספק**
דוחה ליה קבוע וכל קבוע כמחצה על מחצה דמי **"לא צריכא דפרוש**
לחצר אחרת מהו דתימא **"כל דפריש מרובא פריש קמ"ל דלא הלכו בפקוח**
נפש אחר הרוב אינו והאמר ר' אסי א"ר יוחנן תשעה כותיים וישראל
אחד באותה חצר מפקחין בחצר אחרת אין מפקחין לא קשיא הא דפרוש
כולוהו אי דפרוש מקצתייהו ומי אמר שמואל הכי והתנן **"מצא בה**
תינוק מושלך ארוב כותיים כותי אמר רוב ישראל ישראל מחצה על
מחצה ישראל ואמר רב לא שנו אלא להחיותו אבל לייחסו לא
ושמואל

הא דפרוש כולוה, הואיל ואיתחזק ישראל בהאי חצר שנפלא בו מפולת מפקחין ואע"ג דניידי (ליה) לא אולין בחר רובא: **הא דפרוש מקצתייהו**,
ולא דיעין אי הוה ישראל בהאי חצר אולין בחר רובא הואיל ולא איתחזק: **וסא סנן סיטון מושלך**, משנה היא בסדר טהרות בעיר שישאל
וכותים דריס בה: לא שנו. דאם רוב ישראל מחזיקין ליה לישראל אלא להחיותו: **אכל לייחסו**, כגון אס נקבה היא שיהא כהן מותר בה לא
ואפי' ליכא למחשד לאסופי כגון סנן דאמרי' צמס' קדושין (דף עג:). מלי דקדוקא מלי פיתקא רמי חומרא משלטי הדמי' חיישינן שמה:
כותים היא וגזירת אסורה לכהונה ואע"ג דרוב ישראל מעלה עשו ביוחסין דענין מרי רובי כדאמרי' בכתובות צ"ח (דף טו:). שמואל

ס"ס דמי רב יוסף עונדה שהריה וכו' ומי שנשכו וכו' והפוסק
נפיו וכו' והר"א בור, אלו מודים ולא בלחמ: **בוו אהייא אי נימא**
אעונדה פשיעא, וי עונדה שהריה ר' מתיא קמי לה סתמא
היא: אלא לאו אס. קיימי דלילו לחצר כד מנן פלוגתא במתני'
ש"מ דבסם מודו: **לא ספק שבת זו**
נצב, לא שיהא ספק הנפשות לשבת
זו אלא חילין ספק הספק לשבת זו
דשפטינן לו דיוס כל ימות אלא
ספק שאס לא יעשו לו היום שמה
ימות לשבת הבהא: **וסיו דמי כגון**
דאמרו, רופאים לעשות לו הרפואה
שמנה ימים: **לפניו**, רחיה שמה
יבירא מאליה: **על פי גסים**, אס גסים
או כותים אומרים לך אין מחללין
על פיהן: **אכל מנטרפין לנעס**
אחרס, כגון שנים אומרים לך
ושלש אומרים אין לך וראה או
כומי אומרים לך מנטרפין לנמחי
פלגא ופלגא **(א)** וספק נפשות להקל:
פקוח, דסקומברין **"נעס" בלל דבר**
שצריך לו לנפש להעציר סכנת מות:
ואע"ג דלידי כוורי, עמו כל הני
אע"ג דקאמר הכא משנה ימירה דיין
דקמני ולינו לך לטול רשות למה
ליה דמי הכא הא תני ליה והורו
ה"ז משובה אלא הא אסור לאשבות
שאפי' הוא לך לנפש: **עוקר חוליא**,
כדי להשפיל שפה הכור ויהא נוח
ליכנס: **נעלה דלת**, השתדלונת נעמה:
למחני' צשיפי, נמרים שצריך להם
לישאר לחינה צשיפי קיסמין להדלקה:
ומפסיקין מפני הדליקה, ככלס של
מחמין או של חרס מלחין מים
ודליקה שיש בה סכנת נפשות
קאמר: **דקא מידן מוכרי**, משפיל
ומזיע הגחלים לללות עליהם לערב:
דאדמי וסני, אס ילך לניח דין
לישאל חיל ליה לאיבוד: **מששג ליה**,
מפתהו ומקרקס לו אגוזים: **דאפילו**
לחצר אחרת, דליקה בחצר זו ונפשות
בחצר אחרת והס חולין או קטנים:
לא הלכו צדיקות נפש אחר הרוב:
דאם ספק כותי או ספק ישראל
מפקחין ואע"ג דרובא כותים הוו
התם: **אי נימא פשעה ישראל וחד**
כוסי, ונפל מפולת על אחד מהן ואין
ידוע אס ישראל אס כותי הוא: **אלא**
דאיכא פשעה כוסיס **אמר ישראל**
ואשמועינן דאף על גב דרובא כותים
חיישינן שמה ישראל הוא ומפקחין הא
נמי פשיטא דק"ל כל קבוע כמחצה
על מחצה דמי דנפקא לן בסנהדרין **"**
ובכתובות **"** מוארז לו פרט לזוך אכן
לזו: לא לזיכא דפרוש לחצר אחרת.
ושם נפלה על האחד מפולת דבכל
דוכתא אמרינן כל דפריש מרובא
פריש במדי דניידי והכא לא אמרי'
הכי ואע"ג דבפרישתן כולוה ניידי.

אוליין בחר רובא: **הא דפרוש מקצתייהו**,
משנה היא בסדר טהרות בעיר שישאל
וכותים דריס בה: לא שנו. דאם רוב ישראל מחזיקין ליה לישראל אלא להחיותו: **אכל לייחסו**, כגון אס נקבה היא שיהא כהן מותר בה לא
ואפי' ליכא למחשד לאסופי כגון סנן דאמרי' צמס' קדושין (דף עג:). מלי דקדוקא מלי פיתקא רמי חומרא משלטי הדמי' חיישינן שמה:
כותים היא וגזירת אסורה לכהונה ואע"ג דרוב ישראל מעלה עשו ביוחסין דענין מרי רובי כדאמרי' בכתובות צ"ח (דף טו:). שמואל

(א) ויביר הר"ף וראה שם
שמואל, ס' [ותוספתא שבת
פ"ד הר"ב, ס' [ועין שמי
תוספתא ברה"ש ובי"ד,
(ד) ויביר ר"ף וראה שם
לעור לא נלח אלא לחצר
אחרת, ס' [ובין שמי
תוספתא פ"ד, מכות טו,
(ו) [ל"ל אי נמי אין אסור
במבטות וביבין [ופסוק]
אסור, שבת קכז, וס' [א]
(ח) ויביתו ס' [מכות טו,
וביתו ע"ב, ט' [מכות טו,
מפסיקין פ"ב מ"ד, ס' [דף
ע"ג, ס' [דף טו, א].

הנהגות הב"ח

(א) ויביר ר"ה אכל ס',
מנטרפין למחי פלגא ופלגא
כ"י וקסא רבי דקף פנ
מחלל דבספק נפשות לא
אולין בחר רוב דעות
מחללין אותו מיד, א"כ נתי
לי להנתיף נעמה אסא או ממי
דארי כששנים אומרים לך
אין אומרים לך לך וראה
אסור משבות ג"כ א"כ ויביר
פלגא ופלגא אכל כששנים
אומרים לך או אין לך
אומרים לך וראה אסור
אסור וכן ספק טורא א"כ
ס' מרימ כששנים אומרים
לך או אין לך אומרים א"כ
אין לא אולין בחר רוב דעות
אכל כששנים אומרים לך
ואי אומר א"כ אין אולין
בחר רוב דעות אס כהנא
ז"ל מכ דרבי ז"ל לא
סכרלא ליה לחוקשתא לעל
בגמרא אכל ממי לנפשות
דא"ל לאחיותא לעליל כ"ל
כמו שכתבתי:

הנהגות הגר"א

[א] וראה ע"י פנים אלא ס'
נל:

לעני רש"י

דקסומברין **"**
[דקסומברין **"**, חילין.

מוסף רש"י

ספק נפשות, דמי נפשות,
דא אפילו העדה כותים
(כתובות ב"ס, ח"ד: שו"ת
סו, א).

מוסף רש"י

א. [ו] ויבין מכבין
מפסיקין ל"ל, טוס' הר"ש,

תוס' ישנים

א"כ צריכה דפריש אחר
אחרת, למחר שפירש טוס'
לחצר אחרת, ונפל אס על אחד
מהם.